

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: A. T.**, zastoupen JUDr. Františkem Váchou, advokátem, se sídlem Zenklova 8, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 28/2005 - 18 ze dne 1. 11. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Františku Váchovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2650 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 434/VL - 10 - BE07 - 2005 ze dne 23. 5. 2005, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel nedostatečně zjištěný skutečný stav věci, neúplnost opatřených důkazů pro rozhodnutí (neopatření navrhovaných důkazů – fotografie a lékařské zprávy) a skutečnost, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. V zemi svého původu je pronásledován a má potíže s místními zločineckými strukturami, přičemž stát takovou situaci trpí, a nemá smysl se obracet na policii. Stěžovatel se v tomto směru dovolává článku 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. Ve vztahu k odůvodnění krajského soudu v otázce posouzení překážky vycestování se stěžovatel v doplnění kasační stížnosti odvolává na zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině

z 25. 2. 2004, vypracovanou Ministerstvem zahraničí USA, která poukazuje na reálný postup státních orgánů (mučení, ponižování) oproti formálně tvrzené zákonnosti v zemi. Reálná situace v zemi je ještě horší, než tato zpráva uvádí. Za tohoto stavu je konstatování správního orgánu, že stěžovatel důsledně nevyužil možností, jak se domoci svých práv v zemi původu, pouze iluzorní. V další části poměrně obšírné kasační stížnosti se stěžovatel zabývá rozborem tématu legalizace pobytu Ukrajinců v ČR a reálnou situaci zotročených „gastarbajtrů“ v Česku, kterou dokládá řadou případů a úvah. Uzavírá s tím, že neshledal-li správní orgán důvody podle § 12 azylového zákona, o to pečlivěji měl zkoumat možnosti poskytnutí azylu humanitárního. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií musí Nejvyšší správní soud nejprve konstatovat, že naprostá většina věcné argumentace se nachází

v doplnění kasační stížnosti ustanoveným advokátem. Tyto argumenty však nebyly stěžovatelem uplatněny v řízení o žalobě. Takové námitky jsou pak nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a nemohou být věcně projednány. Jediný z důvodů, které stěžovatel uplatnil již v žalobě, je otázka posouzení naplnění podmínek pro případné udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pokud jde o kasační námitku ohledně posouzení naplnění podmínek humanitárního azylu, pak je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2006, č. j. 6 Azs 189/2005 - 53, nebo rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54 (www.nssoud.cz). V případě udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu lze jej udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele, přičemž zákon nestanoví podmínky pro jeho udělení. Proto na něj není právní nárok a zůstává tak pouze na režimu správního uvážení posoudit důvody žadatele o azyl. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný se zabýval otázkou, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v její zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

Dále stěžovatel namítá nedostatečně zjištěný skutečný stav věci, neúplnost opatřených důkazů pro rozhodnutí (neopatření navrhovaných důkazů – fotografie a lékařské zprávy) a skutečnost, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Předně nutno uvést, že rovněž námitku neopatření navrhovaných důkazů – fotografie a lékařské zprávy – stěžovatel měl uplatnit již v žalobě, avšak neuplatnil. Námitka je tak v tomto rozsahu nepřijatelná (viz výše). K ostatním námitkám je třeba nejprve konstatovat, že jsou zcela obecné a nekonkrétní a chybí zde nezbytná náležitost: osvětlení právních důvodů kasační stížnosti v tomto bodě žaloby a uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měly orgány dopustit. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek sp. zn. 2 Azs 92/2005. K vlastní argumentaci stěžovatele vůči procesním náležitostem a úplnosti podkladů lze pro úplnost odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 223/2004 nebo č. j. 5 Azs 22/2003 - 41.

Konečně k věcné stížní námitce, spočívající v zásadě v tom, že nebyly řádně posouzeny stěžovatelovy azylové důvody, neboť je na Ukrajině pronásledován a má potíže s místními zločineckými strukturami, přičemž nemá smysl obracet se na policii, která situaci trpí a podporuje. Odkazuje přitom současně na článek 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. K tomu lze uvést následující: Rovněž otázkou daného azylového důvodu se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Je možné odkázat např. na rozsudek sp. zn. 3 Azs 233/2005 nebo sp. zn. 4 Azs 15/2006. Nejvyšší správní soud tedy v souladu se svou dřívější rozhodovací praxí v posouzení věcné stránky případu pochybení neshledal, navíc v části tohoto žalobního bodu, která odkazuje na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, nutno podotknout, že se nejedná o zákonný dokument, jímž jediné jsou soudy vázány, nýbrž o nezávazný dokument doporučující povahy. V tomto směru lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 124/2005.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie

v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl k ochraně jeho zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. František Vácha. Uvedený advokát podal dne 2. 2. 2007 vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V tomto vyúčtování požadoval odměnu za 3 úkony právní služby, a to za ustanovení obhájcem včetně první porady s klientem, za další poradou s klientem dne 15. 5. 2006 a za doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 4. 2006 v celkové částce 4225 Kč. (při částce 1000 Kč za jeden úkon právní služby, režijním paušálu po 75 Kč a zvýšení odměny při poradě s klientem o 1/2 za použití ruského jazyka). Ustanovený advokát není plátcem DPH. Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v uvedeném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Ustanovenému zástupci lze v daném případě s ohledem na § 12 odst. 1 advokátního tarifu přiznat i zvýšení odměny za použití cizího jazyka (500 Kč). Ustanovený zástupce nevysvětluje, k čemu sloužila poradou se stěžovatelem ze dne 15. 5. 2006, k níž došlo až po podání doplnění kasační stížnosti. Odměna za úkon tak nemohla být přiznána. Podání písemného doplnění kasační stížnosti z 17. 5. 2006 pak je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Ustanovenému advokátovi tak byla přiznána odměna za dva úkony právní služby (z toho jeden zvýšen o polovinu za použití cizího jazyka při poradě s klientem), což spolu s náhradou hotových výdajů v částce 75 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) činí celkem částku 2650 Kč, která byla ustanovenému advokátovi přiznána.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu